

Νεαπόλεως Βαρνάβας: «Αστική - Ημιαστική - Αγροτική και Διαδικτυακή Ενορία»

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Εργασία με μεράκι και ενδιαφέρον ανύστακτο για την ενότητα των ανθρώπων, καθώς οι καιροί αλλάζουν με ρυθμό και οι άνθρωποι αναζητούν λόγο ευθύνης, σοφίας και παραμυθίας, ζήτησε ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας](#) στην εισήγηση του στη Β' Συνεδρία, στην οποία προήδρευσε κατά τη διάρκεια του διήμερου συνεδρίου με γενικό θέμα «Οργάνωση και Επανευαγγελισμός της Ενορίας».

Στο συνέδριο που ολοκληρώθηκε χθες, 16 Ιουνίου 2023, στο ξενοδοχείο ELECTRA PALACE (Ναυάρχου Νικοδήμου 18-20, Αθήνα), συμμετείχαν **60 Ιεράρχες και 120 Σύεδροι και καλύφθηκε τηλεοπτικά από την [Pemptousia.tv](#).**

Image not found or type unknown

Κοινή εργασία και προσπάθεια για την υλοποίηση όσων συζητήθηκαν στο διήμερο συνέδριο με γενικό θέμα «[Οργάνωση και Επανευαγγελισμός της Ενορίας](#)» ζήτησε ο [Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος](#), ο οποίος διαβεβαίωσε ότι αυτή είναι και η βούληση της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος.

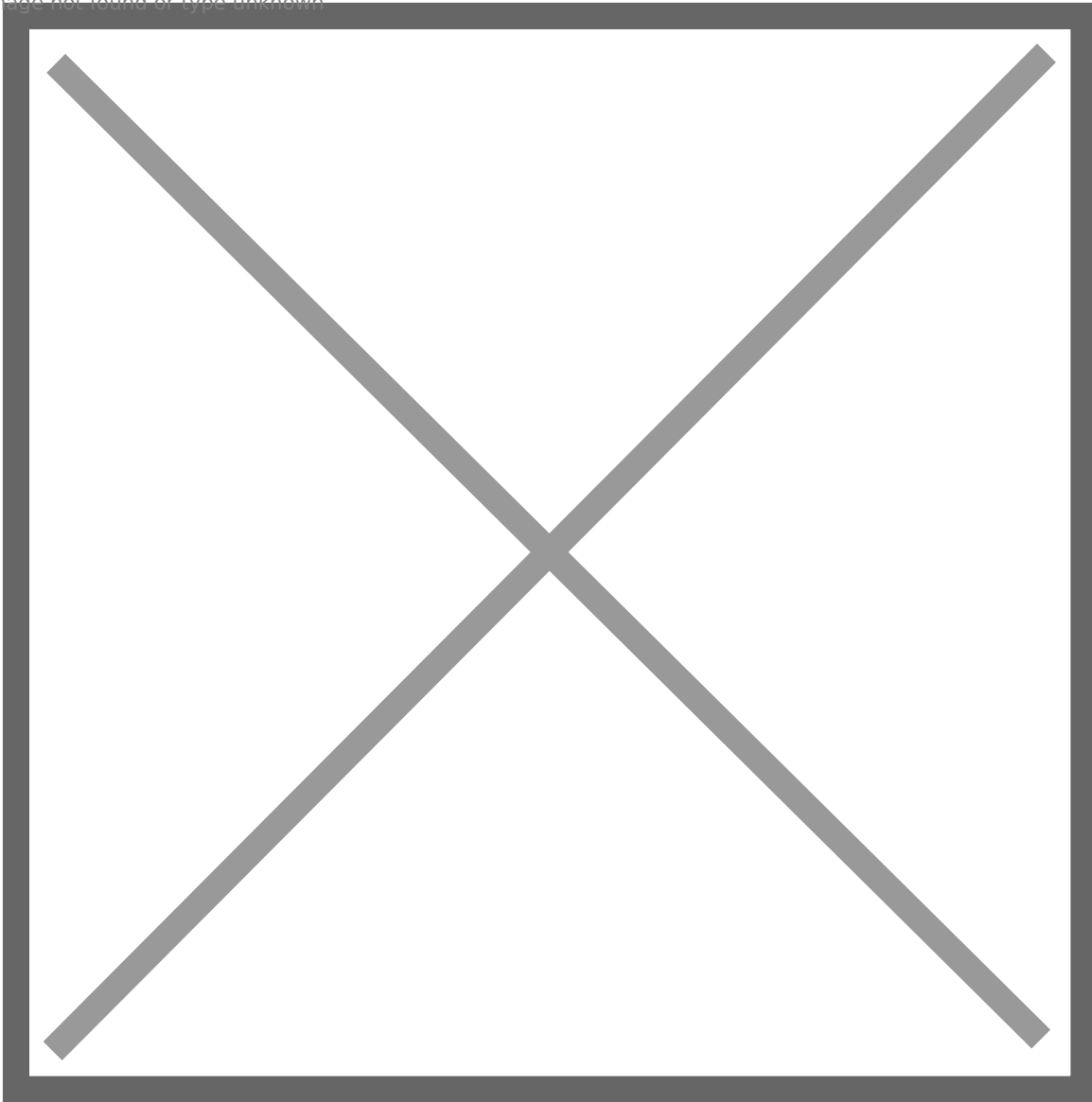
[Διαβάστε επίσης: Αρχιεπίσκοπος: Οφειλή όλων μας να εργαστούμε ώστε η ενορία να λειτουργεί ως κοινότητα - Έναρξη Συνεδρίου με επίκεντρο τον Επανευαγγελισμό](#)

**Η εισήγηση του Μητροπολίτη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως :
«Αστική - Ημιαστική - Αγροτική και Διαδικτυακή Ενορία»**

Πριν από μερικές δεκαετίες, καί στην προσπάθεια νά μελετηθεί ή σημασία τής Ένορίας πιά συστηματικά, έγινε ή διάκριση τοῦ είδους τῶν Ένοριῶν σέ 3 (τρεις)

τύπους: τήν Ἀστική Ἐνορία, τήν Ἡμιστική καί τήν Ἀγροτική Ἐνορία. Αὐτή ἡ τυπολογία εἶχε μιά πραγματική βάση καί ὄντως βοήθησε στή μελέτη τῆς ἐνοριακῆς πράξης πιό ἀναλυτικά. Στό πλαίσιο ἐκείνης τῆς προσέγγισης, εἶχαν ἐξετασθεῖ οὐσιαστικά διάφορες πτυχές τῆς ποικιλίας τοῦ ἐνοριακοῦ βίου καί εἶχαν διατυπωθεῖ πολλές καί ἐνδιαφέρουσες προτάσεις πρὸς ἀξιοποίηση καί κατά Θεόν ὠφέλεια.

Image not found or type unknown

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε ὥστόσο, ἀγαπητοί ἀδελφοί, σήμερα νά ἀκολουθήσουμε μία ἄλλη προσέγγιση στό συγκεκριμένο ζήτημα.

Καταρχάς, ἀπό τότε πού πραγματοποιήθηκε ἡ προαναφερθεῖσα μελέτη, μεσολάβησαν πολλά. Ἡ ἀνάπτυξη τῶν τεχνολογιῶν τῆς καθημερινότητας (διαδίκτυο, ὑπολογιστές, «ἔξυπνα» τηλέφωνα καί λοιπά) ἐντάθηκε μέ ραγδαῖο τρόπο καί ἔχει κάνει τίς παραπάνω διαφοροποιήσεις (σέ ἀστικό, ἡμιστικό καί ἀγροτικό περιβάλλον) νά μὴν ἔχουν πλέον σαφῆ ὄρια. Στίς ἀστικές περιοχές οἱ

άνθρωποι γίνονται πιό έσωστρεφεΐς, άποσύρονται στους ιδιωτικούς τους χώρους και προτιμοϋν νά περιηγηθοϋν ψηφιακά «στίς γειτονιές τοϋ κόσμου». Από τήν άλλη πλευρά, στίς μή άστικές περιοχές, οί άνθρωποι ακολουθοϋν παρόμοιες συνήθειες για νά πληροφορηθοϋν και νά «ζήσουν» όσα γεύεται ό άνθρωπος τών πόλεων και τών μεγάλων άστικων κέντρων. Η έκφραση «παγκόσμιο χωριό» πού χρησιμοποιεΐται για τήν ψηφιακή ένοποίηση τής σύγχρονης πραγματικότητας εΐναι ιδιαίτερα εϋστοχη.

Τήν ίδια στιγμή, οί άνθρωποι άποκτοϋν μιá διαφορετική σχέση μέ τήν Έκκλησία. Μάλλον δέν διάκεινται τόσο έχθρικά άπέναντί της, γενικά, αλλά πρακτικά άδιαφοροϋν για τίς θέσεις της. Αυτό πού λέγαμε παλαιότερα έκκοσμίκευση τής κοινωνίας, ίσως θά πρέπει για λόγους ακριβείας νά όνομαστεΐ άποχριστιανισμός. Έχω επίγνωση ότι δέν εΐναι εύκολο νά τό παραδεχθοϋμε, αλλά αν θέλουμε νά εΐμαστε ρεαλιστές, αν θέλουμε νά μήν αίθεροβατοϋμε, ώστε τό ποιμαντικό μας έργο νά έχει μιá στέρεη βάση στην πραγματικότητα, όφείλουμε νά αναγνωρίσουμε ότι ή εικόνα πού μάς άρέσει νά έχουμε στό μυαλό μας και νά αναφέρουμε στά κηρύγματά μας, για μιá «χριστιανική Έλλάδα», για τόν «εύσεβή λαό μας», έχει θαμπώσει για τά καλά. Αν ύπήρξε, ανήκει πλέον στό παρελθόν.

Image not found or type unknown

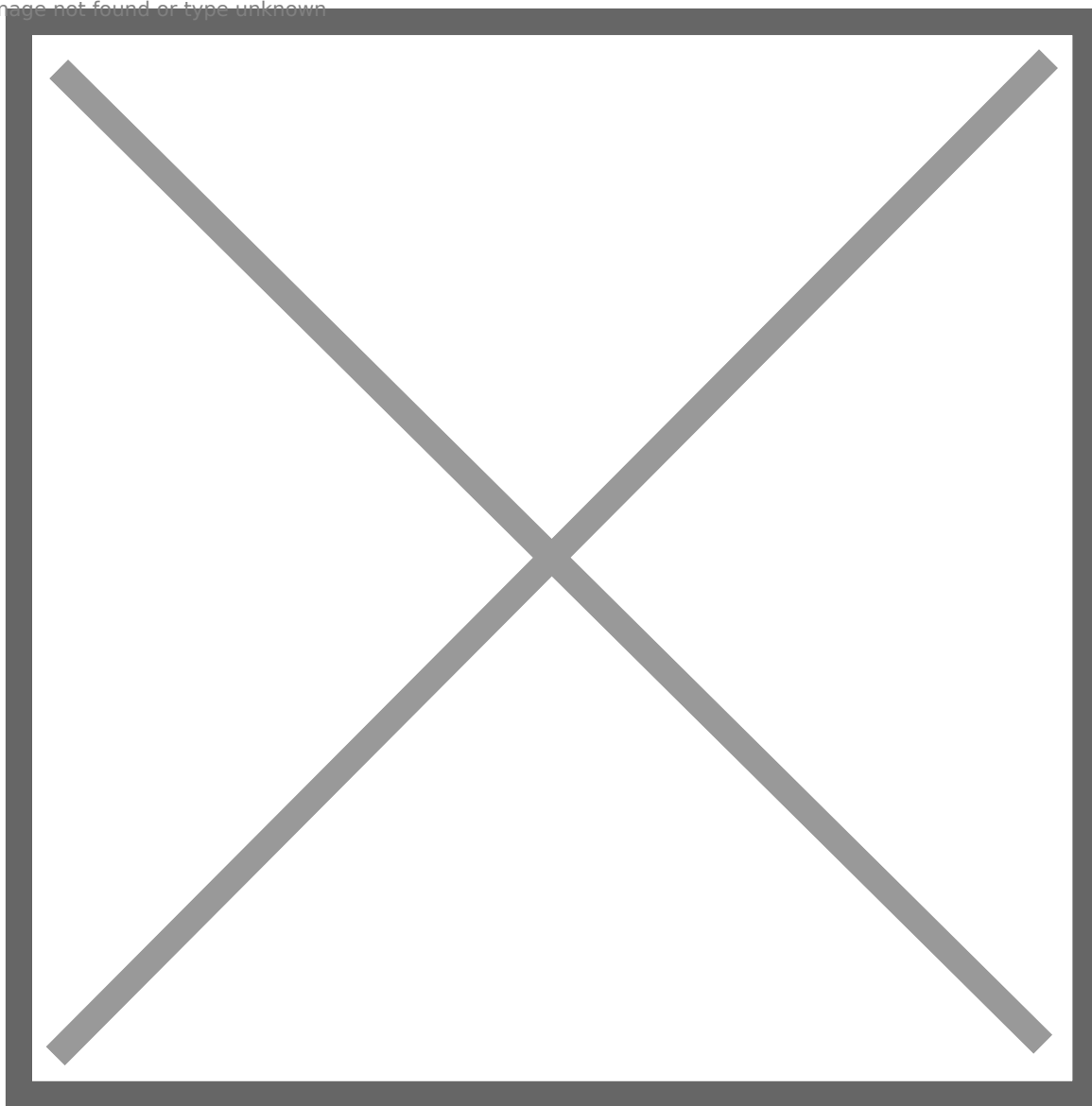

Είναι αλήθεια, επίσης, ότι μεγάλο μέρος του κόσμου μας είναι δυστυχώς εκκλησιαστικά αναλφάβητο. Μπορεί να έχει πολλές θρησκευτικές γνώσεις, αλλά αυτές δεν τις δοκιμάζει εμπειρικά στη ζωή του. Άς μή μας ξεγελούν οι ναοί που γεμίζουν (άν γεμίζουν) σε γιορτές και πανηγύρεις. Αλλά, ακόμη και οι περισσότεροι από όσους διατηρούν μια σχέση ευσέβειας, από όσους αγαπούν την Έκκλησία και προστρέχουν σε αυτή για παρηγοριά ή για ανανέωση του φρονήματός τους μέσα στα εκκλησιαστικά μυστήρια, έχουν μια πολύ προσαρμοσμένη στο θέλημά τους αίσθηση του μυστηρίου της σωτηρίας. Η συνήθεια, ή τυποποίηση και η επιφανειακή προσέγγιση της σταυροαναστάσιμης κλήσης κυριαρχούν έναντι της θυσίας, της διάθεσης μαθητείας και της εν ταπεινώσει φιλαδελφίας.

Δεν μιλάω μόνο για το επίπεδο της γνώσης. Άλλωστε, ίσως πάντοτε τα πράγματα στην πορεία της εκκλησιαστικής ιστορίας να ήταν λίγο πολύ έτσι. Η εμπειρία της

πανδημίας υπήρξε όμως ιδιαίτερα διδακτική σέ αυτό τό επίπεδο. Ένα υπολογίσιμο - άν όχι μεγάλο - μέρος των πιστών επέδειξε συμπεριφορές «έκκλησιαστικοῦ συνδικαλισμοῦ», απαιτώντας τά άτομικά τους δικαιώματα έντός τοῦ έκκλησιαστικοῦ πλαισίου, άπαξιώνοντας τίς συστάσεις τῆς Ἱεραρχίας καί άδιαφορώντας γιά τίς συνέπειες τῶν ἐπιλογῶν τους. Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή ἦλθαν στό φῶς διάφορες παθογένειες, αλλά καί ἐμφανίστηκαν «διαδικτυακές ἐνορίες», «εἰκονικές ἐνορίες», οἱ ὁποῖες, ὄντας παντελῶς ἔξω ἀπό τήν παράδοση καί τό ἦθος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, διαστρέφουν σέ ὀρισμένες περιπτώσεις τό φρόνημα τῶν πιστῶν. Ἐνδεχομένως νά ἔχει ἔλθει, ἀδελφοί καί πατέρες, ἡ ὥρα γιά μία κεντρική καί συνολικότερη πρωτοβουλία ἀπό τήν πλευρά τῆς Ἐκκλησίας μας σχετικά μέ τή ρύθμιση θεμάτων πού ἀφοροῦν τή χρήση τῶν ψηφιακῶν μέσων στήν ἐνοριακή ζωή.

Image not found or type unknown

Στίς συνθήκες αὐτές, αὐτό πού πλέον προέχει εἶναι νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι τό

Έργο πού έχουμε μπροστά μας είναι πρωτίστως ιεραποστολικό. Βεβαίως, αυτό τό γνωρίζουμε καί τό διακηρύττουμε, αλλά άναρωτιέμαι πραγματικά άν τό έχουμε όντως συναισθανθεΐ. Φοβάμαι ότι κυριολεκτικά ό κόσμος μας χάνεται καί έμεΐς «δάκνωμεν άλλήλους» καί έπιδεικνύουμε τό ένδοξό μας παρελθόν, αντί νά άνασκουμπωθοΐμε, νά ζωστοΐμε τό λέντιο καί νά έπιδοθοΐμε στή διακονία πού περιμένει άπό έμΆς ό Κύριος.

Θά προσπαθήσω όμως νά γίνω πιό συγκεκριμένος καί νά έστιάσω στό άντικείμενο τοΐ θέματος τής εισήγησης.

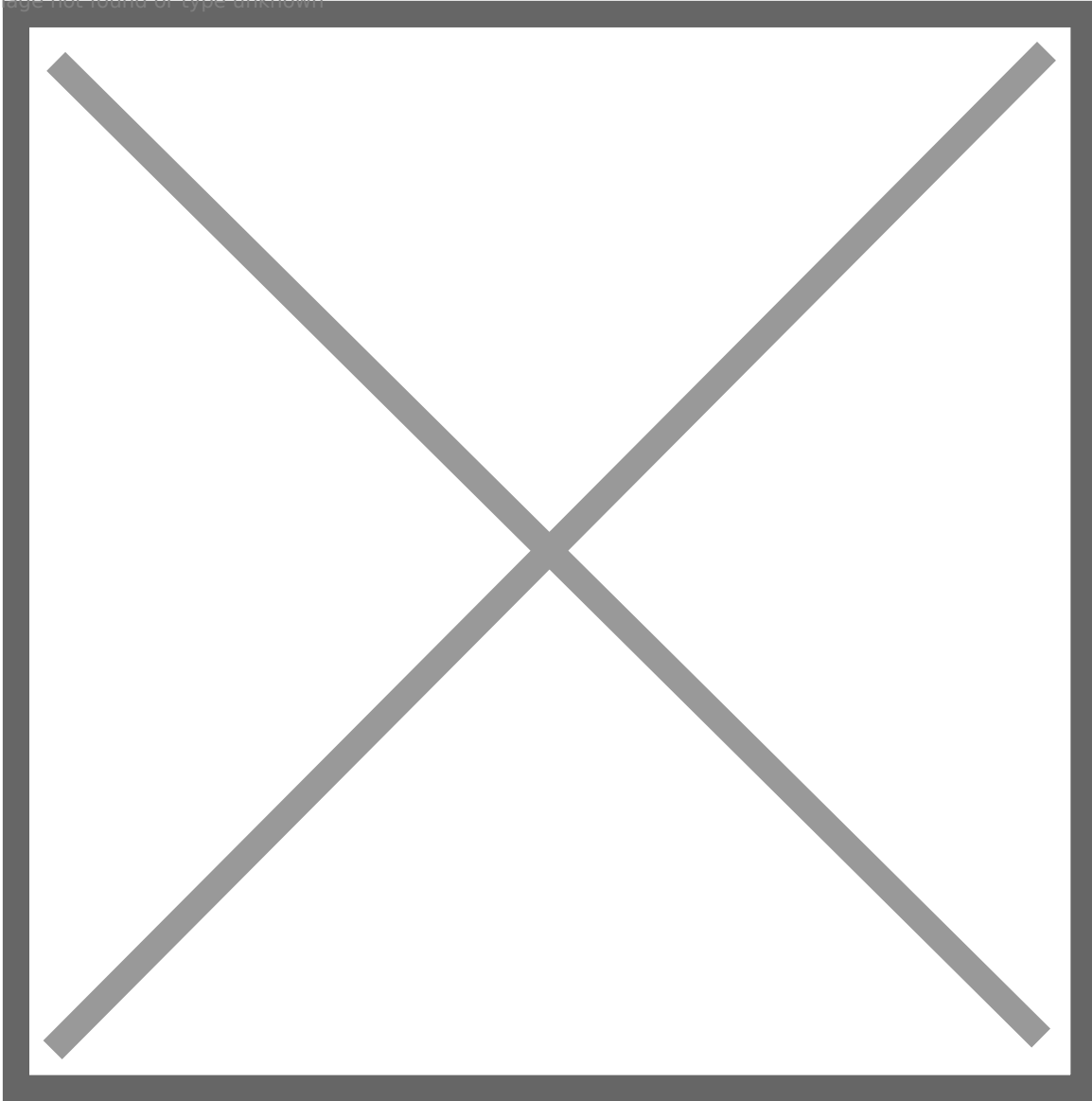
Σημεΐο πρώτο. Όφείλουμε νά παύσουμε νά όχυρωνόμαστε πίσω άπό τά γραφεΐα μας καί νά άναμένουμε τούς άνθρώπους νά προσέλθουν στά μυστήρια τής Έκκλησίας μας. Πρέπει νά βγοΐμε έξω, στήν άγορά(φορεΐς, συλλόγους, σχολεία καί λοιπά), στόν τόπο όπου ζοΐν οί άνθρωποι, όπως έκανε ό ΐδιος ό Κύριος, όπως έκαναν οί μεγάλοι ΐεράρχες τής Παράδοσής μας. Εΐτε ζοΐμε σέ άστικές περιοχές εΐτε όχι, πρέπει νά άφήσουμε πίσω μας τή νοοτροπία πού μΆς θέλει όργανα μΐΆς γραφειοκρατίας καί νά ξαναβροΐμε τόν θυσιαστικό ποιμαντικό μας ρόλο. Νά όργανώνουμε έκδηλώσεις, συνέδρια καί λοιπά, μέ εύρύτερο ένδιαφέρον, αλλά καί νά συμμετέχουμε κι έμεΐς (καί νά προτρέπουμε αντίστοιχα καί τούς ένοριΐτες μας) σέ αυτές πού διοργανώνονται στήν περιοχή μας. Κι όταν μΆς άναζητοΐν οί άνθρωποι στίς ένορίες μας νά εΐμαστε φιλόξενοι, φιλάδελφοι, φιλόκαλοι μέ καλή κι όχι έπικριτική διάθεση.

Σημεΐο δεύτερο. Νά δοΐμε τούς άνθρώπους στίς χαρές καί στίς λύπες τους. Έκεΐ πού ζοΐν, έκεΐ πού άναπνέουν, σέ αυτά πού λαχταράνε. Στίς παραδόσεις τους, στίς τοπικές γιορτές τους, στό δάκρυ τους. Νά πάψουμε νά φοβόμαστε τό κοσμικό, νά τό άγκαλιάσουμε, νά τό κάνουμε Έκκλησία. Κοσμική είναι ή διάθεση νά κατακρίνουμε καί νά έλέγχουμε - ή άποστολή ή δική μας είναι ό έξαγιασμός τοΐ κόσμου καί ή ζωή του. Στή Μητρόπολή μας οί άνθρωποι στους λαχανόκηπους τής περιοχής, πού τώρα γέμισαν πολυκατοικίες καί έμπορικά κέντρα, παραδοσιακά τιμοΐσαν τόν Άγιο Τρύφωνα. Καμιά χρονιά δέν τούς άφήσαμε μόνους τους. Γιορτάζαμε μαζί τους καί κουβαλοΐσαν στό ναό τών Αγίων Πάντων τά άγαθά τής γής για νά εύλογηθοΐν καί νά προσφερθοΐν ως εύλογία.

Σημεΐο τρίτο. Νά έργαστοΐμε για τήν ένότητα τών άνθρώπων. Ζοΐμε σέ έναν κόσμο - καί κυρίως σέ έναν τόπο - πού εύνοεί τίς διαιρέσεις καί τούς διχασμούς. Προηγήθηκε ό πολιτιστικός διχασμός, άκολούθησε ό πολιτικός διχασμός καί, εάν δέν θεραπεΐσουμε τήν κατάσταση, άργά ή γρήγορα θά ακολουθήσει διχασμός καί στό χΐρο μας. Οί άνθρωποι άγρίεψαν, είναι έτοιμοι νά φιλονικοΐν για αίτίες εύτελεις. Δέν έχουμε μάθει νά συνεργαζόμαστε, νά σεβόμαστε τή γνώμη τοΐ άλλου, νά διαφωνοΐμε καί νά παραμένουμε ένωμένοι. Έχουμε χρέος στό κλίμα

αυτῶν τῶν διαιρέσεων νά δίνουμε ἐμεῖς πρῶτοι τό παράδειγμα τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν διεστώτων. Νά ἐνθαρρύνουμε τούς ἀνθρώπους μας, τίς Ἐνορίες μας, τίς Μητροπόλεις μας, ἐμᾶς τούς ἴδιους, νά συνεργαζόμαστε, νά ἀναγνωρίζουμε ὁ ἕνας τά χαρίσματα τοῦ ἄλλου. Νά ὀργανώνουμε συστηματικά διενοριακές καί διαμητροπολιτικές ἐκδηλώσεις. Νά καλλιεργοῦμε, ἀκόμη, τό πνεῦμα τῆς καταλλαγῆς, γιά νά μαθαίνουν οἱ ἀνθρωποι νά ζοῦν ἐνωμένοι.

Image not found or type unknown

Ἐπιτρέψτε μου, ἀγαπητοί ἀδελφοί, νά σᾶς μεταφέρω ἕνα χαρακτηριστικό παράδειγμα, τό ὁποῖο ἦλθε πρόσφατα σέ γνώση μου, καί μέ τό ὁποῖο θά γίνω ἴσως σαφέστερος. Πρό καιροῦ, σέ κάποιον τουριστικό προορισμό τῆς πατρίδας μας συνέβη τό ἑξῆς: Οἱ ἀνθρωποι πού ἦλθαν ἀπό τήν Ἀλβανία καί ἐργάστηκαν ἐκεῖ, μέ τή σκληρή δουλειά καί τίς οἰκονομίες τους κατάφεραν σταδιακά νά νοικοκυρευτοῦν καί νά δημιουργήσουν σιγά σιγά τίς δικές τους ἐπιχειρήσεις. Οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου ὅμως δέν εἶδαν μέ καλό μάτι αὐτή τήν ἐξέλιξη. Τούς

συμπεριφέρονταν έχθρικά και θέλησαν να τους απομονώσουν. Μέσα στην απελπισία τους, οι «ξενομερίτες» άπευθύνθηκαν στον ιερέα και του ζήτησαν να μεσολαβήσει για να επέλθει ειρήνη και όμόνοια μεταξύ τους. Εκείνος προσευχήθηκε να φωτιστεί για να βρεθεί λύση και μετά ζήτησε να συγκεντρωθούν οι ντόπιοι επιχειρηματίες, όποτε τους είπε: «Άπ' όσο γνωρίζω, στό έμπόριο, στίς μεταξύ σας συναλλαγές, παίζει μεγάλο ρόλο ή έμπιστοσύνη, έτσι δέν είναι; Άν κάποιος βρεθεί άναξιόπιστος, ή ζημιά πού θά έχετε θά είναι πολύ μεγάλη μέχρι να βρείτε τό δίκιο σας και να άποζημιωθείτε (και άν θά γίνει αυτό). Άπό τήν άλλη πλευρά, αυτοί οι άνθρωποι δίνουν πολύ μεγάλη άξία στή «μπέσα» τους, είναι και δική τους λέξη. Γιατί τους άντιπαθείτε λοιπόν, άφοϋ με αυτούς μπορείτε να είστε σίγουροι ότι θά συνεργαστείτε καλύτερα;». Τά λόγια του έπιασαν τόπο και άπό τότε τό μέρος εκείνο ειρήνευσε και προκόβει.

Καυχώμαι έν Κυρίω, διότι άπό τό μακαριστό Γέροντά μου Διονύσιο έμαθα να συνεργάζομαι μέ όλους τους δημάρχους και τους έκπροσώπους τής Πολιτείας αλλά και τους φορείς τής περιοχής, χωρίς να δίδω σημασία σε τυχόν προσβολές ή άπαξιώσεις. Έτσι, έχουμε συμβάλλει να βρεθούν στό ίδιο τραπέζι ως συνομιλητές άνθρωποι διαφορετικών άντιλήψεων, πού τους χώριζαν μεγάλες διαφορές.

Αυτή πιστεύω ότι είναι μεγάλη ύπηρεσία, άδελφοί μου, στίς τοπικές μας κοινωνίες. Άν καταφέρουμε να όμονοοϋμε τους ανθρώπους, άν μπορέσουμε να μεσολαβοϋμε για να ήσυχάζουν τά πάθη, αυτό θά είναι προς δόξαν Θεοϋ, θά είναι ένα ζωντανό κήρυγμα για όλο μας τό ποίμνιο.

Σημείο τέταρτο. Όπως σημειώνεται και στην πρό 15ετίας (δεκαπενταετίας) μελέτη του μακαριστου Έπισκόπου Άχελώου, οι άλλοδαποί πού έγκαταβιώνουν στίς ένορίες κάθε είδους άποτελοϋν πλέον ένα ύπολογίσιμο κομμάτι τών κατοίκων. Συνήθως λέμε: αυτοί είναι ξένοι, είναι μουσουλμάνοι ή είναι μαϋροι και λοιπά. Ξεχνοϋμε όμως ότι έπίσης είναι ή ήταν γονεΐς, παιδιά, θεΐοι, θεΐες, νύφες, γαμπροί, έγγόνια, κουρεΐς, εργάτες, άγρότες, όδηγοί, μάγειρες, δάσκαλοι, σερβιτόροι, ύπάλληλοι. Μέ μία λέξη: άνθρωποι. Και άν ό Κύριος είπε, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη» ή να πᾶμε να αναζητήσουμε τό έκατοστό πρόβατο, έδῶ δέν ισχύει αυτό. Γιατί έμεΐς δέν χρειάστηκε να πᾶμε πουθενά για να διδάξουμε ή για να αναζητήσουμε κάποιον, αλλά ήλθε εκείνος σε έμᾶς. Και σαφώς δέν πρόκειται για προσηλυτισμό, πατέρες. Πρόκειται για τόν έλάχιστο άδελφό, τόν ξένο, τόν Χριστό. Και ό,τι του προσφέρουμε, φαγητό, νερό, ένα ροϋχο καθαρό, μία καλή κουβέντα, και πάλι στον Χριστό τό προσφέρουμε.

Σημείο πέμπτο. Όφείλουμε να αναγνωρίσουμε, άδελφοί μου, ότι δέν τά γνωρίζουμε όλα. Μπορεί πολλοί γύρω μας να μᾶς φιλοϋν τό χέρι και να μᾶς κολακεϋουν, αλλά αυτό δέν σημαίνει ότι είμαστε παντογνώστες. Και αυτό

δυσχεραίνει τή διακονία μας. Είναι απαραίτητο, συνεπώς, νά επιλέγουμε τούς απαραίτητους συμβούλους, ώστε νά μάς δίδουν τά απαραίτητα δεδομένα πού θά πρέπει νά ἔχουμε ὑπ' ὄψιν, προτοῦ ἀποφασίσουμε καί ἐνεργήσουμε. Νά ἀκοῦμε μέ προσοχή ἀκόμη καί τούς ἐπικριτές μας. Κάτι καλό θά βγεῖ.

Ἐπί τοῦ προκειμένου, θά ἦταν ἀπολύτως ὠφέλιμο ἐάν καλούσαμε τούς συνεργάτες μας - ἀλλά καί εἰδικούς ἐπαγγελματίες εὐρύτερα - νά διερευνήσουν τίς εἰδικότερες ἀνάγκες τοῦ τόπου μας, τή μορφή τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου πού ἀπαιτεῖται νά ἀκολουθήσουμε, τίς ψυχικές καί ὑλικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων του, ὥστε τελικά οἱ ἐνέργειές μας νά συντονιστοῦν μέ αὐτές καί νά ὀδηγήσουν τίς ψυχές πού μάς ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος στή Βασιλεία Του. Να γνωρίσουν δηλαδή τόν Χριστό.

Συνοψίζοντας, θεωρῶ ὅτι θά ἄξιζε ὀφειλετικῶς, ἀδελφοί μου, νά ἐνσκήψουμε μέ ἐπιμέλεια, μεράκι καί ἐνδιαφέρον ἀνύστακτο, στίς ἰδιαιτερότητες τοῦ τόπου στόν ὁποῖο διακονοῦμε. Οἱ καιροί ἀλλάζουν μέ ρυθμό πού δέν μπορούμε νά παρακολουθήσουμε καί οἱ ἄνθρωποι ἀναζητοῦν λόγο εὐθύνης, σοφίας καί παραμυθίας. Δέν ζητοῦν ὅλοι ὁμως τά ἴδια πράγματα καί μέ τόν ἴδιο τρόπο. Κάθε συνθήκη ἔχει ἰδιοπροσωπία. Τά δικά της δεδομένα. Τά κοινά παρήλθαν. Στή δική μας εὐχέρεια ἀνήκει ἡ εὕρεση τῆς πλέον κατάλληλης μεθόδου, ὥστε νά μεταδώσουμε τίς ζωοδότριες ἀλήθειες τῆς Πίστεως στίς ἀνάγκες τῆς σήμερον.

Ἐπιτρέψτε μου, καταλήγοντας, νά καταθέσω στήν ἀγάπη τῆς ὀμήγυρής μας ὀρισμένες προτάσεις πρακτικοῦ χαρακτήρα, οἱ ὁποῖες θά μπορούσαν νά συμβάλουν στήν ἐνίσχυση τῆς ζωῆς τῶν Ἐνοριῶν μας:

1. Να μελετήσουμε μέ τρόπο συστηματικό καί μέ συνδρομή εἰδικῶν προσώπων καί ὑπηρεσιῶν τίς ποιμαντικές ἀνάγκες τῆς περιοχῆς μας, ὥστε νά ὀργανώσουμε πιό ἀποτελεσματικά τή διακονία τῆς κατήχησης τῶν πιστῶν.
2. Να ἀξιοποιήσουμε μέ τρόπο ὑπεύθυνο καί πνευματικά ἐπωφελεῖ τίς σύγχρονες τεχνολογίες, ὥστε τό ποιμνιό μας νά ἐνημερώνεται καί ταυτόχρονα νά οἰκοδομεῖται πνευματικά (ἐπί παραδείγματι, μέ ὀμάδες σέ κοινωνικά μέσα δικτύωσης [viber (βάιμπερ), ἱστολόγια καί λοιπά], στίς ὁποῖες οἱ πιστοί θά πληροφοροῦνται γιά τό λατρευτικό πρόγραμμα τοῦ ναοῦ καί ἄλλες ἐκδηλώσεις, ἐνῶ παράλληλα θά ἔχουν καί τήν εὐκαιρία νά διαβάσουν τό κείμενο τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος ἢ ἄλλα ψυχωφελεῖ ἀναγνώσματα).
3. Να ἐπανεξετάσουμε συστηματικά τό ζήτημα τῶν ἀκολουθιῶν πού τελοῦνται στίς Ἐνορίες μας (διάρκεια, σταθερότητα, ὥρες τέλεσης, ἐνταση μικροφῶνων, ποσότητα φωτός καί λοιπά), ὥστε τό ἐκκλησιασμά μας νά μυσταγωγεῖται πραγματικά στό κέντρο τῆς κατά Θεόν ζωῆς, πού εἶναι ἡ λατρεία.

4. Να αναπτύξουμε και να ενθαρρύνουμε τις διεννοιακές συνεργασίες, παραδείγματος χάριν, μέ διοργάνωση από κοινού έκδηλώσεων, συναντήσεων και άλλα. Αύτες, μάλιστα, θά μπορούν να προγραμματιστούν ξγκαιρα, εΐ δυνατόν από τήν ξναρξη του εκκλησιαστικού ξτους, ώστε οι άνθρωποι να έχουν τόν χρόνο να φροντίσουν για τή συμμετοχή τους.
5. Να έπιμείνουμε στή «λειτουργία μετά τή λειτουργία», στή σύσφιγξη δηλαδή τών σχέσεων ανάμεσα στους ένοριτες μας, ώστε να νιώθουν ό ένας τόν άλλο δίπλα του, στις χαρές του, τις λύπες του, μέσα στην άγκαλιά τής Έκκλησίας, σέ όλες τις πλευρές τής καθημερινότητάς τους.
6. Να αναπτύξουμε ένα δίκτυο συνεργατών γύρω από τούς κληρικούς μας, οι όποιοι δέν θά τούς αποκόπτουν από τούς υπόλοιπους ένοριτες, αλλά άπεναντίας θά τούς συνδράμουν στό ξργο τους, θά τούς ένημερώνουν για τά τεκταινόμενα του τόπου και λοιπά.

Παρακαλοΐμε δεχθεΐτε, Μακαριώτατε, σεβαστοΐ πατέρες και άγαπητοΐ άδελφοΐ, τις παραπάνω σκέψεις και προτάσεις ως άφετηρία πράξεων και περαιτέρω προβληματισμοΐ, και μαζί εύχηθεΐτε ώστε ή σημερινή μας σύναξη να άποτελέσει σημείο ξναρξης μιās αναγέννησης τών ζωτικών κυττάρων τών Ένοριών μας.

Φωτογραφίες: Χρήστος Μπόνης/ Eurokinissi